

РЕШЕНИЕ

№ 1671

гр. София, 11.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 27 състав,
в публично заседание на 12.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Аглика Адамова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **7875** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 АПК.

Жалбоподателят [фирма] оспорва решение № 2771/11 от 20.07.2012г. на Комисията за защита на личните данни, с което жалбата на И. Н. М. с рег. № 2771/20.06.2011г. е счетена за основателна и на [фирма] са наложени административни наказания – имуществени санкции за това, че в качеството му на администратор на лични данни е обработило личните данни на И. Н. М. в нарушение на чл. 4, ал.1, т.1-т.7 ЗЗЛД и чл. 34а, ал.1, т.2 и ал.2 ЗЗЛД.

В жалбата се твърди, че решението е немотивирано, а при постановяването му са допуснати съществени процедурни нарушения и нарушения на материалния закон. Поддържа се, че липсва индивидуализация на наказанието, като не са изложени мотиви относно размера на санкцията, както и че действителната фактическа обстановка не е изяснена. Изтъква се, че не са налице посочените нарушения на ЗЗЛД. Инвокирани са и доводи за нищожност на решението, поради постановяването му в непълен състав на комисията. Поради това жалбоподателят моли оспореното решение да бъде отменено.

Ответникът – Комисия за защита на личните данни чрез процесуалния си представител оспорва жалбата.

Заинтересованата страна – И. Н. М. оспорва жалбата.

Заинтересованата страна [фирма] не взема становище.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и ги прецени в тяхната съвкупност, намира за установено от

фактическа страна следното:

Комисията за защита на личните данни е била сезирана с жалба рег. № 2771/20.06.2011г. от И. Н. М.. В нея се сочи, че в началото на м. април 2011г. М. е получила писмо с подател [фирма], в което ясновидка на име М. Е. и предлага своите услуги. В писмото, което е приложено към жалбата, се съдържат лични данни на И. М. – име, рождена дата, временен адрес.

Комисията е счела, че жалбата е съобразена с изискванията на КЗЛД съгласно Правилника за дейността на Комисията за защита на личните данни и на нейната администрация и съдържа необходимите нормативно определени реквизити, подадена е при наличието на правен интерес, в срока по чл. 38, ал. 1 от ЗЗЛД и е от компетентността на комисията.

В заседание, проведено на 29.02.2012 г. (Протокол № 10), Комисията за защита на личните данни е насрочила жалбата за разглеждане по същество на 29.02.2012 г. Като страни в административното производство са конституирани жалбоподателят И. Н. М. и [фирма].

С писма с изх. №№ 2771/11/11.07.2011г., 2771/11/30.12.2011г. 1495 към 2771/06.03.2012г. на Председателя на КЗЛД, [фирма] е уведомено за образуваното административно производство и му е дадена възможност да предостави писмени становища, както и относими доказателства към жалбата. Дружеството е депозирало становища от 16.09.2011г. и 13.01.2012г. до комисията, в които твърди, че разполага с данните на И. М. от предходни нейни участия в промоционална кампания, като тя е дала съгласието си дружеството да я информира за последващи продукти и промоции и не е възразявала при обработката на личните и данни за целите на директния маркетинг.

За откритото заседание на КЗЛД на 28.03.2012г. е съставен протокол № 16. На заседанието е изслушан представител на [фирма], който е заявил, че И. М. не е клиент на дружеството, а данните и са получени от [фирма]. Поради това [фирма] е конституирано като страна в административния процес.

Представено е удостоверение от 30.03.2012г., подписано от управителя на [фирма], в което се сочи, че И. М. е клиент на това дружество от 2008г., като не е възразила срещу обработване на личните и данни за целите на директния маркетинг. Видно от представения договор от 10.02.2010г., [фирма] и „Офис директ Е.“ си сътрудничат при извършването на търговска, рекламна и маркетингова дейност, като първото дружество се задължава да предостави на второто цялостно административно обслужване на притежаваната от второто дружество база лични данни, включително обработването им. [фирма] се е задължило да прехвърли безвъзмездно собствеността върху изградените бази лични данни на [фирма].

В писмо от 18.04.2012г. управителят на [фирма] твърди, че жалбоподателката е предоставила личните си данни на дружеството по повод поръчка за получаване на 40 годови храста.

Проведено е ново заседание на комисията на 18 април 2012, за което страните са уведомени, и на което жалбата е обявена за основателна.

В оспореното решение КЗЛД приема, че [фирма], отправяйки писмо, съдържащо оферта за езотерични продукти, с посочването на трите и имена, адрес и рождена дата, е обработило личните данни на И. М., без тя е да е давала съгласие за това и не я е уведомило, че има право да възрази срещу обработването на личните и данни за целите на директния маркетинг. В решението е посочено, че с влязъл в сила акт на

комисията на дружеството вече е налагана имуществена санкция за същите нарушения при обработване на лични данни на други лица.

При справка в публичния регистър на Комисията за защита на личните данни се установява, че [фирма] е вписано като администратор на лични данни и поддържа регистър „Клиенти” и регистър на трудовите договори. Р. „Клиенти” се поддържа с цел реклама и търговия по пощата, като се събират данни за име, адрес, телефон на клиенти и доставчици. Заявено е, че събираната и обработвана информация може да бъде предоставяна на лицето, за което се отнася и на трети лица, ако това е предвидено в нормативен акт и че същата се събира само при съгласие на лицето, за което се отнася.

В съдебно заседание по реда на чл.176 ГПК И. М. обяснява, че преди години е прочела във вестник „Градина” името и адреса на фирма, на която изпратила пари с пощенски запис, за което получила доставка на ягоди. Фирмата е била изключително коректна и тя няма възражения срещу нея. Не си спомня какви данни е предоставила. Възражението и е свързано с това, че данните и са попаднали в друга фирма.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима, като подадена в срок, от легитимирано за това лице и срещу подлежащ на обжалване индивидуален административен акт. Разгледана по същество, е основателна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган – Комисията за защита на лични данни. Неоснователни са доводите за нищожност на решението. Комисията за защита на личните данни е колегиален административен орган, който се състои от председател и четирима членове, съгласно чл. 7 ЗЗЛД. Съгласно чл. 9, ал.3 ЗЗЛД, решенията на комисията се вземат с мнозинство от общия брой на членовете ѝ. Разпоредбата на чл. 8, ал.6 от Правилника за дейността на КЗЛД и нейната администрацията предвижда, че заседанията на комисията се провеждат, ако на тях присъстват най-малко трима от нейния състав. Следователно, като е заседавала и приела решението в състав от четирима души, КЗЛД не е допуснала нарушение, което да се отразява на валидността на изразеното от нея волеизявление.

Решението е издадено в предвидената от закона форма, съгласно чл. 59 АПК, като съдържа необходимите посочени в ал. 2 реквизити – наименование на органа, наименование на акта, адресат на акта, фактически и правни основания за издаването му, разпоредителна част, дата на издаване и подписи.

При издаване на оспорения административен акт не са допуснати съществени административно-процесуални нарушения и нарушения на материалния закон. Спазени са административно-производствените правила, на страните е дадена възможност за представяне на становища и доказателства, фактическата обстановка е пълно изяснена.

Разпоредбата на чл. 2 от Закона за защита на личните данни определя като лични данни всяка информация, отнасяща се до физическо лице, което е идентифицирано или може да бъде идентифицирано пряко или непряко чрез идентификационен номер или чрез един или повече специфични признаци. Без съмнение името, датата на раждане и адресът са лични данни. Съгласно легалното определение на §1, т.1 от ЗЗЛД, "обработване на лични данни" е всяко действие или съвкупност от действия, които могат да се извършват по отношение на личните данни с автоматични или други средства, като събиране, записване, организиране, съхраняване, адаптиране или

изменение, възстановяване, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване, предоставяне, актуализиране или комбиниране, блокиране, заличаване или унищожаване. Следователно, като е употребило личните данни на И. М. за подаване на оферта за услуги по пощата, жалбоподателят е осъществил обработване на лични данни по смисъла на закона. Представителят на дружеството признава, че е получил данните от друго дружество, с което И. М. е имала договорни правоотношения във връзка с доставка на разсад за ягоди. Самата М. не отрича, че е предоставила данни на [фирма] във връзка с доставка на ягоди, макар да не си спомня какви точно, но поддържа възражението си за това, че данните и са попаднали у жалбоподателя и той ги е използвал. Неоснователни са твърденията, че жалбоподателят е получил данните от [фирма] на основание предоставения по делото договор. Договорът, както правилно е установила и КЗЛД, предвижда предоставяне на данни не от [фирма] на [фирма], а обратното. Освен това, дори и данните да бяха предоставени въз основа на договор, това не изключва допуснатите нарушения на ЗЗЛД.

В чл.2, ал.2 от закона са посочени изискванията при събиране и обработване на личните данни: да се обработват законосъобразно и добросъвестно; да се събират за конкретни, точно определени и законни цели и да не се обработват допълнително по начин, несъвместим с тези цели; да бъдат съотнесими, свързани с и ненадхвърлящи целите, за които се обработват. В разпоредбата на чл. 4 ЗЗЛД са посочени условията, при които е допустимо обработването на лични данни. В конкретния случай обработването, изразяващо се в употребата на личните данни за директен маркетинг не е необходимо за изпълнение на нормативно установено задължение на администратора на лични данни; физическото лице, за което се отнасят данните, не е дало изрично своето съгласие; обработването не било необходимо за изпълнение на задължения по договор, по който физическото лице, за което се отнасят данните, е страна, както и за действия, предхождащи сключването на договор и предприети по негово искане; обработването не е необходимо, за да се защитят животът и здравето на физическото лице, за което се отнасят данните; обработването не е необходимо за изпълнението на задача, която се осъществява в обществен интерес. Ето защо обработването на личните данни на И. М., осъществено от жалбоподателя, не почива на никакво правно основание и съставлява нарушение на чл. 4, ал.1 ЗЗЛД. Правилни са изводите на КЗЛД и относно нарушението на чл. 34, ал.2 ЗЗЛД вр. чл. 34а, ал., т.2 ЗЗЛД, тъй като жалбоподателят не е уведомил И. М. за правото и да възрази срещу обработване на личните и данни за целите на директния маркетинг.

За надлежно констатираните административни нарушения са наложени административни наказания по чл. 42 ЗЗЛД. За нарушения на чл. 4 предвидените от закона имуществени санкции са в размер от 10 000 до 100 000 лв, а за други нарушения, които не са посочени изрично – в размер от 500 до 5000 лв. В оспореното решение са изложени изрични мотиви за причините, поради които санкциите са наложени в определения размер съответно от 14000 и 1500 лв – наличие на влязло в сила решение, с което на дружеството са наложени наказания за административни нарушения по същите текстове на ЗЗЛД. При служебна справка в публично достъпния сайт на Върховния административен съд, настоящият състав констатира, че действително с влязло решение № 1638/20.12.2011г. на ВАС е потвърдено решение № 72/24.03.2010г. на комисията, с което [фирма] е санкционирано за нарушение на чл. 4 и чл. 34а ЗЗЛД. Поради това съдът намира, че наказанието е правилно

индивидуализирано в рамките, предвидени от закона. Размерите на наказанията са близки до минимума, предвиден в закона, като административният орган не може да слезе под този минимум.

По изложените съображения съдът намира, че [фирма] е осъществило нарушение на чл. 2, ал.1, т.1, 2, 3, чл.3, ал.4 и чл.4, ал.1 ЗЗЛД.

При така извършената проверка на законосъобразността на акта по реда на чл.168 АПК и по изложените съображения съдът намира, че при издаване на оспорвания административен акт не са допуснати нарушения на закона. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

На основание чл. 143, ал.1 АПК жалбоподателят следва да заплати на ответника съдебни разноски в размер на 150 лв.

Воден от горното Административен съд София-град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] против решение № 2771/11 от 20.07.2012г. на Комисията за защита на личните данни.

ОСЪЖДА [фирма] [населено място], [улица], вх. „Б”, ет.1, ап.1 да заплати на Комисията за защита на личните съдебни разноски в размер на 150 лв.

Решението е постановено при участието на заинтересованите страни И. Н. М. и [фирма].

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от връчване на преписи на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: